

Vitazstvo Srdca

PRIŠIEL SOM HLADAŤ,
ČO SA STRATILO

Rodina Panny Márie

2006 (V) / č. 52

Milí čitatelia, v tomto roku sme už v našom časopise písali o veľkých obráteniach.

Keďže bola Vaša odozva veľmi pozitívna, chceli by sme aj teraz na jeseň písať o radikálnych obráteniach neveriacich, o ľuďoch, ktorí zblúdili alebo hlboko padli.

Boh síce zasiahol do ich života neočakávane a s veľkou mocou, ale milosť obrátenia im predsa len vždy vyprosili a vytrpeli veriaci príbuzní alebo priatelia. Boh si však často poslúži ľuďmi, ktorí sa v skrytosti modlia, ako napr. nenápadným mužom, ktorý žije v domove dôchodcov a od ktorého by nikto nič neočakával, alebo rehoľnou sestrou žijúcou v skrytosti kláštora vo vietnamskej džungli, ktorá sa vedome obetuje za obrátenie hriešnikov a ktorú obrátený spozná až v nebi.

Obrátenie v cele smrti

Jedným z najšokujúcejších svedectiev 20. storočia, ktoré opisuje, ako Boh dosiahol obrátenie a duchovný rast v ľudskej duši, je nepochybne príbeh Jacquesa Fescha (1930-1957), mladého Francúza, ktorý zomrel v roku 1957 pod gilotínou.

Keď Jean Marie kardinál Lustiger, emeritný arcibiskup Paríža a vážený priateľ pápeža Jána Pavla II., podnikol v decembri 1993 prvé kroky v procese blahorečenia 27-ročného vraha, ktorý zabil policajta, vyvolal tým vo Francúzsku všeobecné pohoršenie. Na smrť odsúdený kriminálnik má byť svätý? Aká provokácia!

A predsa sa kardinál neváhal postaviť proti všetkým kritickým hlasom: „Pred Bohom nie je nikto definitívne stratený; ani vtedy, keď ho spoločnosť odsúdila. Dúfam, že Jacques Fesch bude raz uctievaný ako svätý. To by dodalo odvahu všetkým tým, ktorí sami sebou opovrhujú a myslia si, že sú nenapraviteľní a beznádejne stratení.“

Nepokojný a nešťastný

Jacques Fesch vyrastal na predmestí Paríža ako najmladšie dieťa bohatej rodiny. Otec bol riaditeľom banky, ateista a cynik, ktorý sa vôbec nezaujímal o svoje deti. Matka bola nábožná a charakterná žena, ale zároveň bola taká uzavretá do seba, že nebola schopná viesť rodinu a darovať jej potrebné teplo a zázemie. Zanedbaný rodičmi bol teda Jacques už ako dieťa ponechaný iba na seba. „Moji rodičia si nerozumeli a to sa odrazilo v neznesiteľnej rodinnej atmosfére. U nás neexistovala vzájomná úcta a láska. Boli sme monštrá egoizmu a pýchy.“

Uzavretý chlapec musel kvôli zlému prospechu viackrát meniť školu. „Ten vysoký a prachatý blondák“ bol síce medzi mladými pre svoju štedrosť vítaný na večierkoch a obletovaný mnohými dievčatami, ale v skutočnosti nemal ani jedného jediného priateľa. Ako 19-ročný prerušil štúdium a pracoval bez vážneho záujmu u otca v banke, kým ho nepovolali do vojenskej služby do Nemecka. Lúboštná aféra s Pierrette Polack, katolíckym dievčaťom pochádzajúcim tiež z bohatej rodiny, sa uzavrela v roku 1951 civilným sobášom. O mesiac neskôr prišla na svet ich dcéra Veronique. *„Svoju ženu som nemiloval opravdivo, ale boli sme dobrými priateľmi... Svoju dcéru som však miloval... Mal som slabú vôľu a veľmi labilný charakter. Vždy som volil najpohodlnejšiu cestu.“*

*N*ielenže sa nevydarilo jeho pôsobenie vo švagrovej firme, ale netrvalo dlho a Pierrette sa spolu s dieťaťom vrátila k svojej rodine. Matka Feschová znovu pomohla svojmu synovi a previedla na jeho konto milión frankov, aby si mohol vybudovať obchod. *„Po prvom neúspechu som všetko nechal. Moja matka ma vyhodila na ulicu a vo firme som mal veľké dlhy. Čo som mal robiť v takomto rozporení? Bolo lepšie jednoducho zmiznúť.“*

Zostal sám, bez životného cieľa, opantaný silnou túžbou po jachte, na ktorej by sa mohol plaviť na ďaleké ostrovy. Práve kvôli tomu spáchal 23-ročný Jacques vo februári 1954 zločin: prepadol židovského bankára Silbersteina, u ktorého si predtým objednal veľké množstvo zlata. Namiesto platenia udrel starého muža pištoľou svojho otca po hlave a zmätený ušiel bez veľkej koristi. Jacques cestou stratil okuliare, a keď ho dostihol policajt, jednoducho naňho vystrelil spod kabáta – priamo do srdca! *„Nič som nevidel, konal som akoby z donútenia, ako posadnutý. Čo prišlo potom, bola ... vražda a chytenie divého zvierata. Potom som sedel vo väzení“*, obvinený z ozbrojeného lúpežného prepadu a z vraždy 35-ročného policajta Georga Vergnesa, ktorý bol vdovec a sám vychovával svoju štvorročnú dcérku.

Nemám žiadnu vieru

*N*a začiatku svojej tri a pol roka trvajúcej prísnej väzby na samotke nechcel Jacques Fesch o Bohu nič počuť. *„Šesť alebo sedem rokov som viedol život bez Boha ... v egoizme a prázdnote. Nebol som schopný milovať. Keď sa hovorilo o Bohu, vždy som odpovedal: Pekná legenda, útecha pre ľudí, ktorí trpia. Náboženstvo je pre otrokov a utláčaných.“* Pri prvej návšteve pátra Devoyoda, väzenského duchovného, ho Jacques drsne odmietol: *„Nemám žiadnu vieru. Vaša námaha je zbytočná.“* Ako presvedčený ateista chcel dokonca svojho brilantného advokáta Paula Baudeta, horlivého no-voobrátenca a karmelitánskeho terciára presvedčiť svojimi intelektuálnymi argumentami o tom, že duchovný život neexistuje. V priebehu nasledujúcich ôsmich mesiacov sa ale Jacques nevedel dočkať každodenných rozhovorov s dobrotivým a trpezlivým pátrom Devoyodom: *„Krok za krokom som sa dostal tak ďaleko, že som začal skúmať svoje predošlé názory. Stal som sa otvoreným pre vieru, ale ešte som neveril. Pokúšal som sa uveriť rozumom.“*

Noc obrátenia

„*P*o roku väzby, keď som jedného večera s otvorenými očami ležal na posteli a trpel ako nikdy predtým, vydral sa z môjho srdca výkrik o pomoc: ‚Bože môj!‘ A v tom okamihu som pocítil, ako sa ma zmocnil Boží Duch - ako silný vietor, o ktorom som nevedel, odkiaľ prichádza. Nebolo to iba zdanie, živo som pocítil, ako mi zvierá hrdlo a ako do mňa vchádza nový duch. Pocítil som neuveriteľnú silu a zároveň nežnosť. Bol to pre mňa silný zážitok, ktorý by sa nedal dlhšie zniesť. Od tohto okamihu som veril s neotrasiteľnou istotou, ktorá ma nikdy viac neopustila.“

V jednom z mnohých nádherných listov bratovi Thomasovi, benediktínovi, ktorý sa stal jeho sprievodcom na ceste obrátenia, Jacques napísal: „*Nechápem, ako to vôbec bolo predtým možné, že som neveril. Zmocnila sa ma Božia milosť, zaplavila ma veľká radosť, a predovšetkým ma napĺňa hlboký pokoj. Všetko sa vyjasnilo v jedinom okamihu. Som úplne zmenený. Silná ruka ma otočila o stoosemdesiat stupňov. Predtým som bol živá mŕtvola. Ďakujem Pánovi celou svojou silou, že mal so mnou súcit v tej najväčšej biede a že na môj zločin odpovedal láskou. Po prvýkrát som musel plakať, keď som pocítil, že mi Boh odpustil.*“

V posledných dvoch rokoch života sa 25-ročný odsúdenec stále intenzívnejšie upriamoval na Boha: ruženec, meditácia krížovej cesty, čítanie omšových textov, Svätého písma a breviára sa pre neho čoskoro stalo novou, neoddeliteľnou súčasťou každého dňa. Aj napriek tomu však neustále cítil vnútorný boj „*v osamelosti, navždy zatvorený medzi štyrmi stenami. Často upadám do stavu apatie a rezignácie. Zhrozený konštatujem, že všetko, o čom som si myslel, že už mám za sebou, ... neustále ťaží moju dušu. Všetky zlé myšlienky, ktoré som mal pred svojím obrátením, sa ma zmocňujú s tou istou prudkosťou a spôsobujú zmätok v mojom myslení. Takže musím pozbierať všetky svoje sily, aby som sa ich zbavil. Ale napriek všetkému verím a všetky svoje bolesti a utrpenie zverujem Kristovi. On ma chápe.*“ Čítanie a písanie sa stali jeho vášňou. Za jeden rok prečítal viac ako 200 kníh, medzi nimi aj životopisy svätých.

Zmierna obeta za všetkých, ktorých milujem

*S*rodinou nadviazal úplne nové kontakty. Jeho matka, ktorá mala rakovinu, nemohla síce navštíviť svojho syna, ale znovu začala žiť svoju vieru a modliť sa za Jacquesa. Dokonca ponúkla Bohu svoj život za jeho záchranu, „*za dobrú smrť*“, pretože bola od začiatku presvedčená o tom, že ho popravia. Poslala mu knihu o Fatime, ktorú si Jacques viackrát s nadšením prečítal. Keď bol potom 6. apríla 1957, v deň svojich 27. narodenín, skutočne odsúdený na smrť, spomenul si na Máriine slová, ktoré povedala trom fatimským deťom: Modliť sa za obrátenie hriešnikov a prinášať obety ako zadostučinenie za ich hriechy. V cele smrti č. 18 padol na kolena a modlil sa: „*Pane, pomôž mi! Obetujem ti svoje utrpenie!*“

Rozhodol sa: „Moja smrť nebude nezmyselná. Obetujem ju za všetkých, ktorých milujem. Moja rodina potrebuje kompletne zmŕtvychvstanie. Ešte mám pred sebou dva mesiace a teraz viem, čo si Ježiš odo mňa praje: aby som svoju vôľu úplne podriadil jeho vôli, aby som vyslovil ÁNO zmiernej obete. Kiežby moju krv, ktorá potečie, prijal Boh ako úplnú obeť a kiežby každá kvapka mohla vymazať jeden ťažký hriech.“

*P*rišli aj ťažké chvíle, o ktorých Jacques priznal: „Stále znovu šomrem na Pánovo rozhodnutie (odsúdenie na smrť). Pripadáť si ako zlý, starý kôň, ktorého pevne držia na uzde, a on sa neustále stavia na zadné, lebo sa chce opäť vrátiť do stajne hriechu... Keby som žil ďalej, nedokázal by som zostať na tejto úrovni, ktorú som dosiahol. Je lepšie, ak zomriem.“

Jacques ako misionár

V posledných týždňoch prežíval Jacques veľkú radosť z obrátenia svojich najbližších. Jeho matka zomrela zaopatrená v roku 1956. Jeho svokra „mama Marinette“ Polack - „vzácná dôverníčka“ - sa zmierila s Cirkvou a obrátila sa aj jedna jeho sestra. „Odkedy som tu, všetci sa zahĺbili do seba. Rodina sa opäť stretla a zažíva postupnú premenu,“ skonštatoval šťastný. „Teraz musím získať už len moju druhú sestru a otca. Navštevuje ma každý týždeň a ako zarytý ateista je ešte stále rovnako fanatický ako predtým. Prinajmenšom 45 rokov už nevidel spovednicu zvnútra. Svoj život obetujem za neho a som si istý, že Ježiš s ním bude mať súcit. Kedy to bude, to vie iba On.“

*N*ajviac Jacquesovi ležala na srdci jeho šesťročná dcérka a manželka Pierrette. Zrodila sa v ňom celkom nová, nepoznaná láska a svojej žene napísal z väzenia viac ako 350 listov. Ona ho navštevovala pravidelne každú sobotu, ale cítila: „Môj Jacques je už v nebi, a ja sa nachádzam niekde na dolnom stupienku. Stal sa z neho úplne iný človek.“ Jeho vnútorné boje však neboli zbytočné! „Pomaly aj ona začína hľadať Boha, ale cesta je ťažká. Myslím, že začína chápať.“

*J*eho najväčším práním bolo, aby ich manželstvo bolo uzavreté aj pred Bohom. „V otázke cirkevného sobáša som nevedel, čo robiť, a tak som prosil Pannu Máriu, aby sa ujala tejto záležitosti. A zrazu už neboli žiadne problémy!“ Pierrette mu pri poslednej návšteve dokonca s radosťou oznámila, že ako prípravu na sobáš pôjde na sv. spoveď a na sv. prijímanie. Prvýkrát po toľkých rokoch! Zázrak! Večer pred popravou sa uskutočnil sobáš na dialku.

Jacques sa snažil až do poslednej chvíle obrátiť aj svojich dozorcov a spoluväzňov. V poslednom mesiaci života napísal: „Dnes ráno som obdržal dobrú správu. Povedali mi, že jeden kamarát sa dal pokrstiť a v týchto dňoch prijal prvé sv. prijímanie. Vyzerá to tak, že naše rozhovory (počas prechádzok na dvore) ho postupne viedli k zamysleniu sa nad svojím životom a k obráteniu! Som šťastný, že som mohol Pánovi slúžiť ako nástroj pri takom chvályhodnom podujatí.“

Jeho najbližším spoluväzňom bol André Hirth, ktorý býval v cele nad ním. Bez toho, aby sa niekedy videli, viedli títo dvaja často cez zamrežované okná dlhé rozhovory, ktoré podnietili Andrého k obráteniu. On sám v roku 1987, o 30 rokov neskôr, dosvedčil: „Obdivoval som jeho veľkú odvahu a vieru, ktorú mal. Túto vieru, ktorú som ja vtedy ešte nemal, ktorú som zo začiatku vôbec nechápal.“ V noci pred svojou popravou sa Jacques lúčil: „Vieš, André, nemôžeme povedať, že sa poznáme. A predsa viem, ... musíš zmeniť cestu, inak sa ti bude vodiť ako mne... André, keď sa potom tam hore stretneme, určite ťa spoznám podľa tvojho hlasu. A tak ti hovorím celkom jednoducho: ‚Dovidenia! Keď raz uvidíš moju dcéru, povedz jej, ako mi je to všetko veľmi ľúto a ako veľmi ju ľúbim.‘ „A ja som mu povedal: ‚Čau, buď statočný, braček!... a plakal som ako malý chlapec.‘“

Čoskoro uvidím Ježiša

*P*oprava bola stanovená na 1. októbra 1957. Počas celej poslednej noci písal Jacques rozlúčkové listy a dokončil denník, ktorý začal písať pred dvoma mesiacmi, aby ho mohol zanechať ako cenný testament pre svoju dcéru Veronique. V ňom píše: „Ježiš mi slúbil, že ma hneď voviedie do raja. Moje oči hľadajú na kríž a môj pohľad je upretý na rany môjho Vykupiteľa. Bez prestania opakujem: ‚Všetko pre TEBA!‘ Tento obraz si chcem uchovať až do konca, pretože v porovnaní s tým, čo vytrpel On, je moje utrpenie ničím. Očakávam lásku. Za päť hodín uvidím Ježiša!“

Kým čakal v cele, zrazu sa nečakane zmocnila jeho očistenej duše agónia: „Srdce mi divoko bije. Svätá Panna, pomôž mi! Cítim všetku horkosť tejto hodiny.“ Denník končí slovami: „Svätá Panna, stoj pri mne! Adieu, žite šťastne! Nech vás Pán požehná!“

O 5.30 nadišiel ten okamih. Jacquesa našli kľačiaceho pri posteli modliť sa. Bledý, ale pokojný sa vyspovedal a prijal poslednýkrát sv. prijímanie. Keď ho viedli ku gilotíne, želal si, aby mu podali kríž. Dlho a vrúcne ho bozkával. Keď všetkých znova poprosil o odpustenie, položil hlavu pod gilotínu so slovami: „Pane, neopúšťaj ma!“

Prameň: Francúzsky denník J. Fescha a Listy z cely smrti, Herder Verlag 1974.

*„Moje oči
sú upriamené na kríž
a môj pohľad je upretý
na rany môjho Vykupiteľa.“*

Yi-sheng – muž, ktorý popieral Boha a Marta

P. Vincent Lebbe (1877–1940), belgický lazarista a nadšený misionár Číny, ktorý chcel byť už od začiatku „Číňan medzi Číňanmi“, vybudoval od roku 1920 vo Francúzsku a Belgicku apoštolát medzi tisíckami študentov z Číny. Pre mnohých sa stal učiteľom, dobrodincom a nakoniec aj duchovným otcom. V priebehu siedmich rokov pokrstil takmer 500 čínskych študentov, ktorí boli najprv nepriateľsky naladení proti náboženstvu. Pri tejto misijnej práci mu často pomáhal belgický kaplán Viktor Boland a mládež z jeho farnosti. Tam v Belgicku sa v roku 1922 udialo jedno zvlášť pekné obrátenie.

P. Lebbe poslal opäť jedného zo „svojich Číňanov“ z Paríža k Viktorovi Bolandovi do Belgicka s listom: „Milý priateľ! Tu Ti posielam jedného mladého muža, ktorého zverujem do Tvojej starostlivosti. Buď mu bratom, pretože má za sebou veľmi tragickú udalosť, ktorú Ti porozprávam, akonáhle Ťa prídem navštíviť.“

O niekoľko dní sa naskytila príležitosť a P. Lebbe porozprával svojmu kňazskému priateľovi osobne o Yi-shengovi: „Je dieťaťom revolúcie. Ako všetci Číňania ani on nezabudol na ponižovania, ktoré si musel v Číne vytrpieť zo strany bielych a je presvedčený o tom, že Cirkev podporuje iba túžbu bielych po moci. Preto bol v Európe založený nepriateľský spolok proti kresťanom a Yi-sheng, tento študent, ktorý býva teraz u Teba, je jedným zo spoluzakladateľov. Ešte pred niekoľkými dňami bol dokonca predsedajúcim spolku. Yi-sheng nás v Paríži tvrdo napadol, takže som mu v jednom článku po čínsky napísal, že nemôže predsa bojovať proti niečomu, čo vôbec ani nepozná. Nato ma navštívil a povedal: ‚Chcem zničiť toto učenie, lebo je nepriateľom Číny. Tvrдите, že kresťanstvo, proti ktorému bojujem, vôbec nepoznám. Dajte mi nejakú knihu, a ja vám to vyvrátim.‘ Dal som mu však návrh: ‚Milujete svoju vlasť a svojim spoluobčanom v Číne chcete neskôr slúžiť. Preto sa najprv musíte dobre naučiť po francúzsky, aby ste čo možno najskôr mohli začať študovať na univerzite. Poznám jedného belgického kňaza, ktorý by bol veľmi šťastný, ak by vás mohol u seba prijať ako svojho hosta. Tam sa môžete učiť francúzštinu a zároveň vám priblíži kresťanské učenie. Naše náboženstvo sa nedá naučiť z kníh, na to treba učiteľa.‘ Ako veľmi som v tichosti prosil Pannu Máriu, aby mu pomohla dobre sa rozhodnúť! O niekoľko dní prišiel a moju ponuku prijal. Tak som ho poslal k Tebe.“

Vo Vervier u kaplána Bolanda a medzi jeho veselou mládežou z farnosti, ktorá bola ochotná vždy pomôcť, objavil Yi-sheng čoskoro pravú tvár Katolíckej cirkvi, spoznal to, čo doteraz nepoznal. Ale na jeho obrátení mal účasť ešte niekto iný. Vo farnosti kaplána Bolanda žilo totiž jedno dievča – Marta Biolley. Marta mala štrnásť a pol roka a bola nevyliciteľne chorá.

*P*očas jednej návštevy jej kaplán Boland povedal: „Predstav si, Marta, teraz býva u mňa v mojom dome pravý Číňan, ale nechce sa obrátiť. Nechcela by si darovať Pánu Bohu tvoje bolesti a prosiť ho, aby ti za to venoval obrátenie tohto Číňana? Určite sa budeš tešiť, keď prostredníctvom svojho utrpenia dosiahneš niečo také veľké. Pretože keď obrátiš tohto Číňana, si jeho apoštolom a v nebi bude patriť tebe. Ty budeš potom jeho malou mamou. Chceš to?“ So slzami v očiach povedala: „Áno, to rada urobím, sľubujem vám to.“

Vždy, keď kaplán navštívil malé ťažko choré dievčatko, Marta chcela počuť, čo je nové o Yi-shengovi a s úsmevom sa pýtala: „Môj Číňan sa ešte stále neobrátil? Myslím, že som si už za neho dosť vytrpela.“ Tak sa míňali týždne. Ale Číňan sa neobrátil.

„*R*az,“ tak rozprával kaplán Boland, „som sa z jednej cesty vrátil domov neskoro v noci. Bola sobota, 21. októbra 1922. Bol som nemálo prekvapený, že Yi-sheng ešte nespál. Bola už noc a on ešte čakal na mňa. ‚Dobrý večer!‘, pozdravil som ho. ‚Prečo ešte nespíš? Stalo sa niečo?‘ Nato mi priamo odvetil: ‚Rád by som sa stal kresťanom a prosím o svätý krst. Túžim po tom, aby som mohol volať Boha ‚môj otec‘, aby som mohol hovoriť Ježišovi ‚milý brat‘ a Márii ‚milá mama‘. Chcel by som v sebe cítiť, že Boh vo mne prebýva a – mimochodom - počujem v sebe nevysvetliteľný hlas, ktorý mi hovorí: ‚Musíš sa stať kresťanom.‘“

*N*anajvýš prekvapený som mu sľúbil: ‚Dobre, budeš pokrstený.‘ Keď som bol potom sám, s dojatím v srdci som ďakoval Pánovi za toto mimoriadne víťazstvo milosti a zároveň som sa sám seba pýtal: ‚Odkiaľ len prichádza toto očité obrátenie? Azda mu ho vyprosila Marta?‘ Bolo trištvrte na dvanásť, skoro poľnoc. Vnútorne tušenie mi hovorilo, že Marta zomiera. Zobral som si kúsok papiera a napísal som naň: ‚Je trištvrte na dvanásť – Marta zomiera.‘ Nasledujúceho rána mi môj spolubrat oznámil: ‚O päť trištvrte na dvanásť Marta zomrela. Celý deň ešte naliehavo prosila svoju mamu: ‚Mami, stále mi pripomínaj, aby som Spasiteľovi obetovala svoje bolesti za Číňana.‘“

Yi-sheng bol pokrstený na veľkonočnú vigíliu. Neskôr získal vplyvné postavenie v Číne a stal sa príkladným, horlivým apoštolom Krista vo svojej vlasti. Martinu fotku si zobral so sebou, a modlieval sa k nej ako k malej svätej.

Prameň: A. Jochum, Donner im Fernen Osten,
Steyler Verlag/Nettetal 1984,
Fotografia: © Verlag St. Gabriel

Ⓞ 17.00 hod. už nebudem medzi vami

Šokujúce skúsenosti zo života sr. Emmanuel

„Začalo sa to v dievčenskom internáte, keď som sa vo veku 15 rokov začala zaujímať o astrológiu a špiritizmus. Niektoré z mojich priateľiek nepodnikli nič bez toho, aby nehládali odpoveď vo hviezdach alebo vo vykladaní kariet, alebo vo vyvolávaní duchov.

Moji rodičia a ani rehoľné sestry tohto dobrého katolíckeho inštitútu nemali ani poňatia o tom, čo sme robili vo voľnom čase.“

Ⓞ mojom živote budem rozhodovať sama

„Ako ‚dobré katolícke dievča‘ som poznala katechizmus, a aj Evanjelium mi bolo dôverne známe. Ale nepamätám sa, že by som vo svojom detstve či v mladosti bola počula niečo o tom, že Božia добрota má s mojím životom plán. Čo sa tohto týka - aj vďaka špiritistickým praktikám, ktoré som vo svojej naivite robila spolu s ostatnými, som mala v sebe zastrašujúci obraz Boha. Za žiadnych okolností som si nechcela pripustiť myšlienku, že Boh má aj so mnou nejaký plán. V podvedomí som si proti tomu vyvinula obranný mechanizmus. Od svojich sedemnástich rokov som chcela jedine ja sama rozhodovať o ďalšom smerovaní vlastného života, pretože som bola presvedčená: Ak by som sa prenechala Božím plánom, môj život by sa stal krížovou cestou a ja by som skončila vo veľkej depresii. Zakaždým, keď sa v mojej prítomnosti hovorilo o Božej vôli, bola to pre mňa hotová katastrofa. Bolo to pre mňa, akoby som počula nasledovné myšlienky:

„Nemá ešte ani len 30 rokov a už je vdova – ale keď je to Božia vôľa, on jej dá silu, aby to dokázala uniesť. Je milým človekom, ale má smrteľnú chorobu a už len dva mesiace života – ale je to Božia vôľa, tak sa teda modlime za ňu. Má dieťa, ale, žiaľ, je postihnuté a nepočuje ... ale keď je to Božia vôľa, treba ju prijať.‘ Vo veku dvadsať rokov som hľadala východisko z tmy a z tohto utrpenia. Načo som bola vôbec na tomto svete? Nikde som nenachádzala odpoveď.“

Sr. Emmanuel je dnes známa predovšetkým medzi pútnikmi a priateľmi Medžugoria.

V roku 1989 ju jej „Spoločenstvo Blahoslavenstiev“ poslalo do Bosny – Hercegoviny, aby priamo z miesta zjavenia pomáhala rozširovať posolstvá

Kráľovnej pokoja do celého sveta. Prostredníctvom videa, rozhovormi a cez internet pravidelne podáva správy o milostiplných udalostiach v Medžugorí.

V 90. rokoch počas vojny na Balkáne zostala v krajine a denne podávala správu o vojnovej situácii z pohľadu veriaceho človeka. Tak vznikla jej kniha „Medžugorie, vojna, deň čo deň“.

Postupne bola preložená aj jej druhá kniha „Medžugorie, 90. roky“ do 22 jazykov.

Pred niekoľkými týždňami sa objavila jej nová kniha v taliančine:

„Skryté dieťa Medžugoria“.

*K*ed mala Emmanuel 24 rokov, snivala o tom, že si v Paríži otvorí malý obchodík s indickými ručnými prácami a ozdobami. Ako došla na tento nápad? Roky márne hľadala pôsobenie Ducha Svätého. Chcela ho zažiť „ako za čias apoštolov“. Túžila stretnúť živých svedkov Evanjelia, niekoho ako svätého Petra alebo Pavla, a Ježišovi dokonca slúbila: „Akonáhle nájdem takých apoštolov, všetko zanechám a pôjdem s nimi!“ Ale tu v Európe ich nikde nenašla. Tak vložila svoju nádej do Východu, pretože je všeobecne známe, že duchovnému životu sa vo východných krajinách pripisuje mimoriadny význam. Emmanuel očakávala, že počas dlhších pobytov v Indii nájde to, čo hľadá. Tam spoznala obchodného ministra Punjabu, ktorý jej veľmi kládol na srdce, aby sa pred začatím plánovaných obchodov porozprávala s dobrým priateľom, astrológom, pretože najprv si treba predsa ujasniť, či je tento jej zámer napísaný aj „vo hviezdach“. Už často predtým si nechala Emmanuel predpovedať budúcnosť, a tak rada súhlasila s týmto návrhom.

Hneď na ďalší deň si dohodla stretnutie so Shri Sharmom. Starý muž s dlhou šedivou bradou Emmanuel usadil a aj on sám sedel v tureckom sede na plachte, ktorá bola kedysi pred rokmi určite biela. Keď sa opýtal na Emmanuelino meno, dátum a miesto narodenia, vybral zo svojej bohatej knižnice „jej knihu života“. „Uchoval som si ju kvôli vám; vedel som, že prídete.“ Začal čítať z týchto starých, zažltnutých listov, ktoré boli údajne napísané pred tisíckami rokov v sanskrite. Čítal monotónne, bez citu a záujmu, s prenikavým, chladným pohľadom. Mladá Európanka sa trochu skepticky pozrela na obchodného ministra a pýtala sa, či je to naozaj jej kniha života. On ju upokojil. V mnohých detailoch hovoril takzvaný „osvietenec“ alebo – lepšie povedané – veštec o živote jej rodičov a príbuzných, spomenul chorobu, ktorá ju vo veku jedného roka skoro priviedla do hrobu (čo jej matka neskôr potvrdí), a „čítal“ takto rok za rokom udalosti z jej života.

Hovoril o jej školských vysvedčeniach a jej najvnútornejších pocitoch. Aj jej vysvetlil, že si zvolila určitý študijný smer preto, lebo vtedy „sa Mars priblížil k Jupiteru a Saturnu...“ Potom začal hovoriť o Emmanuelinej budúcnosti. Dal jej najavo, že celý jej život závisí od hviezd. Kniha života oznamovala tvrdé skúšky a ťažké utrpenie. Stále viac a viac začal ovládať Emmannelu neopísateľný strach, a pocítila ľadový chlad. Keď „mudrc“ zatvoril knihu, dospel k tridsiatemu roku jej života. Išiel po druhý zväzok, ale Emmanuelle rýchlo povedala: „Nie, nie, to stačí!“, postavila sa a bez slova opustila dom.

„Až dodnes som verila,“ napísala Emmanuel neskôr, „že môj život je v Božích rukách, pretože ma stvoril z lásky. Verila som, že svet držal vo svojich rukách a nakoniec zostane iba láska. Avšak po tom, čo som práve počula, stál predo mnou mäťúci dôkaz, že to tak nie je. Teda sú to hviezdy, ktoré určujú moju životnú cestu. Osvietenec urobil zo mňa sirotu. Stratila som svojho otca v nebi. Veľmi šikovne demontoval moju vieru a presvedčil ma, že: Môj život je jedine náhodným produktom neosobných planetárnych dejov. Videla som sa zrazu ako zajatec vzdialených a nedosiahnuteľných hviezdnych výtvorov, ktorých meno som vôbec nepoznala. Toto predurčenie spočívalo na mojich pleciach ako železné bremeno, ktoré ma tlačilo k zemi a spôsobovalo mi strach. Nedokázala som sa z toho oslobodiť. Bola som zajatkyňou fatalizmu.“

Sú tomu všetkému na vine hviezdy?

*Na*ozaj sa začalo uskutočňovať všetko tak, ako to „predpovedali hviezdy“. A Emmanuel si zakaždým povedala: „Je to tak, lebo má pravdu. Ved' on mi to predsa povedal.' Skrytý duchovný rakovinový nádor narastal v mojom vnútri. Už som nemala žiadnu nádej. Ukázali sa podivuhodné veci: V noci som sa budila s panickým strachom a s pocitmi úzkosti. Bezdôvodne som začala vyslovovať slová nenávisťi proti jednému alebo druhému človeku, nemala som chuť do jedla a telesne som bola úplne slabá. Mala som depresie a všetko ma hnalo k vzbure. Deväť mesiacov som takto živorila. Cítila som sa blízko smrti, už veľa nechýbalo. Myšlienka na samovraždu sa ma zmocňovala stále viac a viac.“

*M*ária Pia pochopila, v akom stave zúfalstva sa nachádzala jej sestra Emmanuel. Preto ju pozvala: „Zajtra sú Turíce. Poď so mnou. Našla som modlitbovú skupinu charizmatikov. Stretávajú sa, aby si uctievali Duchu Svätého. Poď, On pre teba určite niečo urobí.“ Emmanuel o tom nebola vôbec presvedčená a opovrhujúc si myslela: „Tvoj Duch Svätý je možno milý, ale mne určite nemôže pomôcť!“ A nakoniec oznámila Mária Pia miesto stretnutia.

Nasledujúca noc bola pre Emmanuel „peklom“, ako to sama opisuje. „Ocitla som sa v pazúroch satana a bola som vnútorne zničená. Keď prišlo ráno, nemala som už žiadnu životnú perspektívu. Upriamila som svoju poslednú modlitbu k Bohu. Bola určite jednou z najkratších, ale zároveň aj jednou z najúprimnejších: ‚Pane, vidíš, už nedokážem žiť ani o deň dlhšie. Varujem Ťa. Dnes s tým skončím. O piatej ma už nebude!‘ To bola moja ranná modlitba.“

Emmanuelle si už prichystala presný plán, ako okolo piatej hodiny večer jednoducho zmizne z tohto života. Zdalo sa, že hodiny do večera nechcú plynúť. Emmanuel však aj v tomto stave núdze cítila nutkanie, aby vyhovelá pozvaniu svojej sestry. Presne sa rozpamätala na adresu: Paríž, Rue de l'Assomption, Ulica Nanebovzatia Panny Márie. „Keď som prišla, už tam bolo zhromaždených tridsať ľudí. Zdalo sa, že patria do iného sveta. Hneď mi napadla myšlienka: ‚To sú oni, títo apoštoli, ktorých už roky hľadám. Vidím ich, ale ako vo filme. Neskoro!‘ Medzi nimi a mnou bola neprekonateľná priepasť. Ja som bola už v údolí smrti. Tam som bola uzavretá. O piatej hodine už nebudem medzi živými. Snáď majú jeho svetlo, o to lepšie pre nich. Bolo 15 hodín 30 minút. Sedela som apaticky a celkom zúfalá uprostred týchto šťastných ľudí a neustále som pozerala na hodinky. Ich modlitby ma neoslovovali. Môj koniec bol blízko. Mala som ešte hodinu a pol života.“

Okolo 16.00 prišla do spoločenstva Andrea, jednoduchá matka rodiny. Medzi asi tridsiatimi katolíckmi bola jedinou protestantkou. Sotva si sadla, povedala nahlas: „Bratia a sestry! Medzi nami je niekto, kto je krátko pred smrťou. Táto osoba sa nechala oklamať nepriateľom. Uznávala špiritizmus a vyvolávala duchov, a tak ju satan spútal. Avšak Ježiš má moc oslobodiť ju a vrátiť jej život. Nech príde dopredu a my sa v sile Ježišovho mena budeme za ňu modliť.“

Moc Ducha Svätého

Všetci boli týmito slovami zarazení. Emmanuel presne vedela, že tu ide o ňu. Bola nepokojná a rozhodla sa, že po modlitbe sa s touto ženou porozpráva. Krátko po 16.30 sa modlitba skončila.

Emmanuel podišla k Andrei:

„Ahoj, hovorili ste o niekom, kto ide v ústrety smrti...“

„Ach, to si ty! Poďk nám. Teda, čo si robila? Bola si v kráľovstve nepriateľa, vyhľadávala si astrológov a osvietencov. Je to pravda? Spytovala si sa duchov zosnulých a vyvolávala si duchov?“

„Áno, robila som to vo svojej mladosti, spolu so svojimi priateľkami. Ale ja som nevedela...“

„Veríš v Ježiša Krista?“

„Áno, som kresťanka.“

Potom zaviedla Andrea kandidátku smrti do záhrady a ponúkla jej miesto na lavičke. Potom hovorila ďalej: „Ty sama si sa vydala napospas nepriateľovi. On ťa spútal a teraz ťa trýzni. Jeho cieľom je zabiť ťa. Veríš, že Ježiš má dnes moc oslobodiť ťa od pút a voviesť ťa do pravého svetla?“

„Áno, verím to. Ale, Andrea, aj keď ma Ježiš oslobodí, aj napriek tomu chcem zomrieť, pretože démoni spôsobili toľko zla v mojom srdci. Už dlhšie nedokážem znášať toto utrpenie.“

„Ale veríš, že Ježiš, ktorý má moc oslobodiť ťa od démonov, dokáže uzdraviť aj tieto rany?“

„Áno, verím, že ma dokáže uzdraviť,“ odpovedala Emmanuelle tentoraz váhavo, pretože v tom si nebola až tak celkom istá.

„Sľubuješ, že tieto hnusné veci už nikdy viac nebudeš praktizovať? Lebo musíš vedieť, keď s tým znovu začneš, tak sa ti bude vodiť ešte horšie!“ Teda nesmeli sme strácať čas! Andrea a niekoľkí z modlitbovej skupiny začali spievať chválospev a prosili Pána o odpustenie Emmanueliných hriechov. Bolo zrušené prekliatie, ktoré na ňu uvalil hinduista z Delhi. Potom zavládlo úplné ticho.

Počas tejto modlitby Emmanuel nič nevnímala. Až teraz zistila, že smrteľná úzkosť, zovretie a všetky bolesti zmizli. „Preč! Jednoducho boli preč! Ježiš tu naozaj bol! Moje hodiny ukazovali presne 17.00 hodín! Dohodla som si stretnutie so smrťou, ale prišiel živý Boh a nie smrť. Cítila som Dobrého Pastiera, ktorý ma vytiahol z hrobu a moje smrteľné rany vzal na seba. Cítila som, že život prúdil vo mne ako sladký prúd. Celé moje bytie sa akoby kúpalo v radosť zmŕtvychvstania. V tento večer som sa celkom darovala Bohu: „Pane, mojím plánom bolo zomrieť. Ale ty si vzal moju smrť na seba a daroval si mi život. Preto patrí tento život odteraz celkom tebe. Prijmi ho!“

Zatiaľ čo všetci ďakovali Duchu Svätému za toto mocné pôsobenie, Emmanuel zažila, ako veľmi ju Boh miluje. „Od tohto momentu som sa už nebála Božej vôle. Práve naopak, dostala som milosť, že som chcela plniť jeho vôľu až do bodky, pretože som pochopila: Božia vôľa znamená život. Duch Svätý mi daroval hlavne dar bázne Božej, strach, že by som sa mu mohla znepáčiť. Jemu, ktorého som teraz tak veľmi milovala. Počas nasledujúcej noci som spala ako novorodeniatko na matkinom srdci a nasledujúci deň sa začal pre mňa úplne nový život.“

Moje milosrdenstvo je väčšie ako tvoja bieda

Ježiš sv. Faustíne

Donald Calloway bol jedným z detí, ktoré v dnešnej konzumnej spoločnosti vyrastajú bez Boha a s mnohými zraneniami lásky.

Pre svojich rodičov a príbuzných bol beznádejným prípadom. Jeho príbeh obrátenia je chválospevom na Božiu milosrdnú lásku a všetkým čitateľom má pomôcť, aby nikdy neodsúdili človeka, aj keď akokoľvek hlboko padol.

S dovolením P. Donalda Callowayamôžeme zverejniť, čo porozprával o svojom obrátení v jednom interview so sr. Emmanuel.

Žilí sme pre zábavu

*B*ol som pokrstený až ako 10-ročný, no nie z náboženských dôvodov, ale iba preto, lebo aj môj otcim sa dal pokrstiť. Môj otcim, tretí manžel mojej matky, bol dôstojníkom vojenského námorníctva, dobrý človek, ale v žiadnom prípade nie nábožný. Naša rodina žila úplne svetsky, vlastne iba pre zábavu. Zamestnanie môjho otcima so sebou prinieslo, že sme často menili bývanie. Krátko po svadbe mojich rodičov sme sa presťahovali z Virginia Beach do južnej Kalifornie, kde môj život nabral nesprávny smer. Chodiť do školy som už viac nepovažoval za potrebné. Oveľa viac sa mi páčilo na pláži, kde som začal – vlastne ešte ako dieťa – vo veku jedenásť rokov brať prvé drogy a zneužívať dievčatá. Stále častejšie som bol opitý, fajčil som všetko možné a čoskoro som sa ocitol mimo kontroly. Rodičia už na mňa viac nemali žiaden vplyv. Keď sme sa presťahovali do blízkosti Los Angeles, pokračoval som v tomto životnom štýle ďalej, pretože veľmi rýchlo som si našiel priateľov, ktorí boli na rovnakej vlnovej dĺžke.

Jedného dňa nám môj otcim oznámil: „Budem preložený do Japonska. Preto tam budeme niekoľko rokov bývať.“ Touto novinkou sa pre mňa zrútil svet. Všetko, čo pre mňa niečo znamenalo, mi malo byť vzaté: moji priatelia, život na pláži, drogy, dievčatá, alkohol.

Pomyslel som si: „Zničia môj raj.“ A preto som sa pevne rozhodol: „Svojim rodičom urobím zo života peklo!“

Vyhnaný z krajiny

Len čo sme prišli do Japonska, okamžite som sa dal dokopy s jednou bandou amerických mladistvých, s ktorými som robil neuveriteľné veci: Ako 14-ročný som denne bral drogy, ópium, heroín a pil množstvo alkoholu. Každú noc som spal s iným dievčaťom a získal som tak všetky skúsenosti hriešneho života, aké si len možno predstaviť. Ušiel som z domu a spolu s jedným priateľom som sa dopúšťal závažných kriminálnych deliktov. Kradli sme motorky a autá, obrovské sumy peňazí pri prepadoch bánk a dokonca sme boli zapletení do machinácií japonskej mafie.

V tomto čase, keď som zmizol, sa moja matka z obavy o mňa nervovo zrútila. Vo svojom zúfalstve sa obrátila na istého duchovného pána, ktorý bol „náhodou“ katolíckym vojenským kaplánom: „Kde je Donny? Je mŕtvy? Čo je s ním?“ Keďže ju kňaz skutočne mohol utešiť, rástlo v mojej matke pranie stať sa katolíčkou. Ja som sa to dozvedel až o niekoľko rokov neskôr, pretože v tom čase mi bolo všetko jedno! O nikoho som sa nestaral – ani o svojho otca, ani o svoju matku. Všetko sa točilo iba okolo mňa.

Prišiel čas, keď sa moja matka mala vrátiť späť do USA, aby nanovo pohľadala ubytovanie pre rodinu, skôr akoby uplynula doba pôsobenia môjho otca v Japonsku. Keďže som bol nezvestný, musela opustiť Japonsko bez toho, aby sa so mnou rozlúčila. O krátky čas neskôr si ma štátna polícia všimla, keďže odpočúvala moje nelegálne telefonáty z americkej vojenskej základne. Rýchlo ma našli a zatkli. Spútaného a priviazaného o stoličku ma vypočúvali v policajnej kancelárii. Napriek tomu sa mi cestou na toaletu podaril útek, pretože som bol veľmi šikovný a rýchly. Opäť ma však chytili. Keďže som bol pre spoločnosť nebezpečný, bol som bez procesu vyhostený z krajiny. Sprevádzaný štyrmi policajtmi som bol deportovaný na letisko. Dokonca ma spúťali aj v lietadle, a tak som bol vydaný Amerike. Bol som úplne zdivočený a moja neupravená hriva pokrývala pol chrbta. Po druhýkrát mi zobrali všetko, čo som miloval: peniaze, drogy, dievčatá a moju slobodu.

Žil som ako umierajúci

Keďže som bol neplnoletý a svoje delikty som vykonal v Japonsku, nemohol som byť v Amerike obvinený pred súdom. Na letisku v Los Angeles ma odovzdali pod dohľad môjho otca, ktorému som na svoje vlastné prekvapenie dovolil, aby ma sprevádzal do nášho nového domova v Pensylvánii. Tam ma vzlykajúc prijala moja matka.

Už sme sa predsa nevideli niekoľko mesiacov. Pozrel som sa jej do očí a mal som pre ňu iba tieto slová: „Nenávidím ťa!“ Áno, nenávidel som svojich rodičov, nenávidel som každého človeka, nenávidel som sám seba. O Bohu alebo náboženstve som nemal ani len najmenšej potuchy. Štátna polícia prikázala mojim rodičom, aby ma dali do výchovného ústavu, z ktorého som však už po krátkom čase ušiel. Hneď v prvú noc som sa opil celou fľašou vodky, a tak sa začal môj starý životný štýl – len ešte horší ako predtým.

*M*oja strava pozostávala z makarónov, syra, náladových liekov a tabletiiek na upokojenie a z najtvrdších drog, akými sú kokaín, LSD a heroín. A ženy, nespočetné množstvo žien, každú noc iná... Medzitým siahali moje vlasy, ktoré som vždy nosil rozpustené, až po opasok. Na plece som si nechal vytetovať veľký obraz. Spoznal som jednu hudobnú skupinu, ktorá sa volala „Vďačná smrť“ a ktorú som nasledoval po celej krajine, až kým som neskončil vo väzení v Louisiane. Vykúpil ma jeden priateľ a spolu sme opustili krajinu. Cestovali sme vždy pešo. Dôsledkom môjho nezriadeného sexuálneho života bola pohlavná choroba, ktorá sa dala našťastie vyliečiť. Zrútil som sa, opäť som sa spamätal, a pokračovalo to rovnakým štýlom ďalej. Žil som ako zomierajúci. Ešte dnes si dobre spomínam na to, ako som niekedy ležal na chodníku, keď som si dal väčšiu dávku drog. Pritom som mal pocit, že sa mi roztrhne hrud' a pukne srdce, tak prudko bilo.

Keďže som nemal žiadne prístrešie, býval som krátko opäť u svojich rodičov. Hlboké utrpenie, ktoré som im spôsobil, ich a tiež môjho nevlastného brata priviedlo ku Katolíckej cirkvi a našli živú vieru. Ja som si z toho robil iba žarty, predovšetkým vtedy, keď so mnou zaobchádzali láskavo a vlúdne. Pre mňa platilo iba heslo: „*Robte si, čo chcete, len mne dajte pokoj!*“

Žena mojích snov

*J*edného dňa v roku 1992 – mal som 20 rokov a vlastne som bol vo svojom živote na konci – mal som náhle vnútornú istotu, že počas tejto noci sa stane niečo rozhodujúce. Snáď zomriem? V každom prípade som vedel: Dnes večer musím zostať doma. Nikto ma nedokázal presvedčiť, aby som si vyšiel von. Nebol som zvyknutý tráviť večer sám a veľmi som sa nudil. A tak som sa prehrabával v našej knižnici, či tam nie je niečo zaujímavé, čím by som si zahnal dlhý čas. Panovačne som vzal do ruky jednu z kníh. Mala názov „*Kráľovná pokoja sa zjavuje v Medžugorí*“.

Samozrejme – nemal som predstavu o tom, kto to je *Kráľovná pokoja* alebo čo je *Medžugorie*. Táto kniha sa mi zdala byť plná cudzích slov: Ježiš, Mária, Panna, ruženec, Eucharistia ... Slová, ktoré som vo svojom živote nikdy predtým nepočul. Tak som si teda poprezeral fotografie: Deti, ktoré sústredene hľadeli na jeden a ten istý bod. To ma zaujalo, a tak som nakoniec začal, aj napriek cudziemu slovníku, čítať. Knihu som doslova hltal, akoby išlo o život, až kým som ju – asi do štvrtej hodiny rána – celú nedočítal.

Nepoznal som túto Pannu Máriu, no predsa som intuitívne vedel: To je tá žena, ktorú som celý život hľadal. Už od svojho detstva som túžil po dokonalej láske, ale hľadal som ju na nesprávnej ceste. Teraz mi bolo jasné: Čo je napísané v tejto knihe, to je pravda! Veril som každému slovu, ktoré povedala Mária v Medžugorí a ktoré bolo napísané v tejto knihe. Aj keď som ju nevidel, cítil som, že ma veľmi priťahovala! Zdalo sa mi, že som ešte nikdy nestretol takú nádhernú ženu, ktorá je taká dokonalá a taká čistá. Táto žena si podmanila moje srdce. Patrila mi! A bez toho, aby som vedel, čo to znamená, bez výhrady som sa jej daroval.

Okamih, ktorý zmenil môj život

Čas do začiatku nového dňa sa mi zdal nekonečne dlhým. Bezpodmienečne som sa musel porozprávať s katolíckym kňazom, pretože počas tejto noci som dostal do srdca celú katolícku vieru. Keď začalo svitať, utekal som k nášmu vojenskému kňazovi, ktorého som – prirodzene – dovtedy ešte nevidel. Hnal som sa do sakristie a hneď som spustil lavínu slov. Kňaz ma však poprosil, aby som si v tichosti sadol v kostole dozadu a aby som prišiel opäť po sv. omši. Pomyslel som si: „*Svätá omša – už zase nejaké cudzie slovo!*“

Rozpačito som sa posadil do poslednej lavice a prizeral som sa, ako sa ženy modlili ruženec. Nikdy predtým som nevidel ani nepočul niečo podobné. Po istom čase vyšiel kňaz zo sakristie. Bol však celkom inak oblečený než predtým. Myslel som si: „*Teraz sa začne určite niečo podobné ako divadelné predstavenie. Skvelé! Čo sa tu len bude predvádzať?*“ Skutočne som nemal žiadnu predstavu o tom, čo sa teraz stane. Čo ma obzvlášť oslovilo, bolo správanie žien. Všetky súčasne vstali, súčasne sa posadili, hovorili tie isté slová a ja som nemohol zistiť, odkiaľ to všetko čítali.

Potom nadišiel okamih premenenia. Kňaz pozdvihol malý okrúhly plátok. V tomto momente mi všemohúci a dobrotivý Boh daroval jasné, hlboké poznanie: *Táto hostia je Ježiš Kristus*. Kľaňal som sa mu každou bunkou svojho bytia a vedel som: To je to, o čom sa písalo v tej knihe, ktorú som prečítal v noci. Keď som videl, ako šli veriaci dopredu, aby prijali sv. prijímanie, horel som závisťou. Tak veľmi som po ňom túžil! Ale nemohol som sa k nemu priblížiť, pretože som cítil svoju nehodnosť. Nemohol som sa dočkať konca ceremoniálu, aby som opäť hneď bežal do sakristie. Tam som prepadol kňaza slovami: „*Pán farár, to bol predsa Ježiš! Je to pravda, že tu bol Ježiš?! Prosím, rozprávajte mi viac o Ježišovi!*“ Kňaz nemal, žiaľ, toho rána veľa času, aby sa so mnou mohol dlhšie porozprávať. Mám prísť opäť zajtra, prosil ma. Na dnes mi dal kríž, obraz Božského Srdca a obraz pápeža Jána Pavla II. Vlastne som ani nevedel, čo to boli za predmety, ale vzal som si ich.

Keď som prišiel domov, začal som upratovať svoju izbu. Naplnil som sedem veľkých odpadových vriec vecami, ktoré doteraz pre mňa veľa znamenali. Moja matka stála na chodbe a usmievala sa. Vo svojom srdci som pochopil, čo si ona v sebe hovorila: „*Bože môj, ďakujem ti!*“

Potom som zavesil kríž nad dvere izby, fotografiu pápeža na stenu a vystavil som si obraz Božského Srdca.

Slzy ľútosti a šťastia

A teraz? Čo som mal teraz robiť? Jednoducho čakať na ďalší deň, pokým sa opäť budem môcť rozprávať s tým kňazom? Alebo by som to jednoducho mohol urobiť tak ako deti v „mojej knihe“? Otvoril som stranu s fotografiami, ktoré zobrazujú deti „pri modlitbe“. Potom som si pomyslel: „*Hm, prečo sa nemodliť? Uvidíme, čo to je!*“

Nespomínam si, či som sa vo svojom živote niekedy modlil. A ani som nevedel, čo to je: modliť sa. A tak som si pozeral fotografie a snažil som sa napodobňovať to, čo som videl: Položil som si na zem pred seba obraz Božského Srdca, kľakol som si, zložil ruky a hľadel nahor. Potom som si pomyslel: „Dobre, som hotový! Modli sa!“ Ale nemal som žiadnu predstavu, čo som mal robiť. Nič sa nedialo. Tak som jednoducho hľadel na obraz, ktorý stál pred mnou: Ježiš, ktorý jednou rukou žehná a druhou ukazuje na svoje srdce.

*K*ým som hľadel na obraz, mal som náhle vo svojom vnútri jasné vedomie: „*To je Boh-človek, ktorý za mňa zomrel na kríži a preliat za mňa svoju krv. Toto otvorené Srdce bolo pre mňa! A všetko, čo povedala Panna Mária deťom v Medžugorí, to povedala aj pre mňa.*“

Začal som plakať, áno, vzlykať ako nikdy predtým vo svojom živote. Plakal som tak veľmi, že mi šaty celkom namokli z preliatych slz. Zdalo sa mi, že každá kvapka tekutiny môjho tela vytekla z mojich očí. Všetko, čo som urobil, mi bolo veľmi ľúto: všetky dievčatá, ktoré som zneužil; všetky ženy, s ktorými som sa intímne stretal; moji priatelia, ktorých som okradol, podviedol a oklamal; moji rodičia a môj brat, ktorým som spôsobil tak veľa utrpenia... Zároveň som však vedel: „*Existuje nádej!*“

Časom sa zmiešali slzy ľútosti so slzami radosti a vnútorného šťastia, pretože som si ako ľútostivý hriešnik uvedomil: „*Tento obraz, tento Ježiš Kristus, tento Mesiáš, Boh-človek zomrel za mňa, pretože ma miluje!*“ Moje srdce postupne napĺňalo nevysloviteľné šťastie. Tento zážitok bol taký hlboký, že si už viac nespomínam na to, ako dlho som sa modlil a plakal pred obrazom Božského Srdca. Viem len, že som sa po tom všetkom celkom vyčerpaný uložil na pohovku. Po prvýkrát vo svojom živote som sa cítil byť slobodný a zmocnil sa ma neopísateľný pokoj. Nato som na okamih zadriemal.

Donny, som taká šťastná!

V polospánku som potom zažil niečo, čo slovami nedokážem opísať. Moje telo ležalo síce ešte na pohovke, ale moja duša, môj duch – neviem, čo to bolo – bolo z tela priamo vytrhnuté. Nevedel som, čo mám robiť. Prepadol ma panický strach. Chcel som kričať, ale nedostal som zo seba ani slovo. Vnútorne som kričal z celej sily: „*MÁRIA!*“ Ona bola jedinou osobou, na ktorú som myslel v tomto okamihu. Náhle bol môj „duch“ opäť silou, silnou ako vesmír, vtlačený do môjho tela. Potom som počul ženský hlas, najnežnejší ženský hlas, ktorý som kedy počul. Povedal: „*Donny, som taká šťastná!*“ Nikto okrem mojej matky ma nevolal Donny. Vedel som, kto bola táto žena. Bol to taký jemný a nežný hlas, ako keby to bola tekutá láska. Bolo to neuveriteľné! Túto noc som spal ako dieťa v náručí svojej matky.

Moja svadobná cesta so živým Bohom

Nasledujúceho rána som opäť šiel do kostola. Po tejto noci som už viac netúžil po cigaretách, drogách alebo alkohole a ani po ženách. Nedokázal som viac pozerieť na ženu žiadostivo. Nastalo obdobie, ktoré by som rád nazval „mojou svadobnou cestou so živým Bohom“, mojím ženíchom. V kostole som strávil nekonečné hodiny. Modlil som sa ruženec a krížovú cestu, čítal som životopisy svätých a spisy o Cirkvi. Vnútorne som okamžite vedel, ktorá kniha je dobrá a obsahovo pravdivá. Keď som v televízii počul „veľkých kazateľov“, ktorí u nás v Amerike zožali veľa uznania, vždy nanovo som si uvedomil: Neohlasujú pravého Ježiša. A modlil som sa k Panne Márii: „Ty mi ukáž pravého Ježiša!“

Stále silnejšie som cítil túžbu patriť celkom Bohu a stať sa kňazom. To znamenalo ale mnoho rokov intenzívneho štúdia, pretože som nemal takmer ani školské vzdelanie piataka. Ale chcel som až do podrobností robiť to, čo si Panna Mária odo mňa priala. Kde ma chcela mať? Napísal som žiadosti do viac ako dvesto spoločností, a keďže mi prišlo mnoho kladných odpovedí, rozhodol som sa, že si zvolím to, ktoré má vo svojom názve dvakrát meno Mária. A tak padla voľba na moje terajšie spoločenstvo *The Marians of the Immaculate Conception*, ktoré ma prijalo v roku 1993.

Po desaťročnom štúdiu – z lásky k Panne Márii – po veľkom úsilí a vernosti som bol 31. mája 2003 vysvätený za kňaza. Predbežne som bol istý čas vicerektorom národnej Svätyne milosrdného Ježiša v USA v Stockbridge a dnes pôsobím ako superior mariánskeho študijného domu v Steubenville, v štáte Ohio.

Prameň: Fr. Donald Calloway's incredible testimony,
© Mary TV 2004
Fotografie: © P. Donald Calloway

Veria tomu, čo hlásajú

20. mája 2006 sa Francesco a Sára zosobášili v malom mestečku Mandas na Sardínii, v Kostole sv. apoštola Jakuba. Navonok to bola svadba ako každá iná. Kto však pozná tento mladomanželský pár, vie, že táto slávnosť znamenala víťazstvo Božej milosti, ktoré prišlo po dlhoročnom vnútornom utrpení. Sára, ktorá je opernou speváčkou, a Francesco, ktorý pracuje ako režisér na voľnej nohe, sami rozprávajú, ako Boh zasiahol do ich života a do ich priateľstva, keď na púti k sv. apoštolovi Jakubovi v Santiago de Compostela spoznali dvoch kňazov Rodiny Panny Márie.

SÁRA: „Keď som mala desať rokov, začal mať môj otec vzťah s inou ženou. Až do rozvodu mojich rodičov sme prežili 6 strašných rokov. Mama a otec sa neustále hádali, čo vo mne zanechalo mnoho zranení. Predovšetkým som však už nedokázala dôverovať žiadnemu človeku, dokonca ani Bohu! Žila som vo svete bez lásky a rozhnevaná som kládla Bohu otázku: *„Prečo to všetko dopúšťaš na nevinné dieťa?“* Sotva som dospela, už bolo pre mňa všetko zničené a len s veľmi veľkou námahou som dokázala ísť ďalej po svojej ceste životom. Roky ma sprevádzal psychoterapeut. No čo som najviac hľadala, to mi on nedokázal dať: pravú lásku. Trikrát som bola zasnúbená, zakaždým niekoľko rokov, ale nenašla som nikoho, koho by som dokázala naozaj milovať. Často som vyčítala Bohu: *„Prečo sa mi to stáva?“* Potom sa stalo niečo, čo bol pre mňa zázrak: Práve mne neočakávane ponúkli miesto speváčky v opere v Cagliari, v hlavnom meste Sardínie, hoci sa oň mnohí uchádzali. Tak som sa v roku 2002 presťahovala do svojho rodného mesta. V tomto čase sa začalo moje priateľstvo s Francescom.“

FRANCESCO: „Sáru som spoznal krátko po smrti svojho otca, teda v čase, ktorý bol pre mňa veľmi ťažký. Nemal som energiu ani silu pre svoje zamestnanie, hoci som sa od svojho obrátenia ako 21-ročný rozhodol, že si zvolím také povolanie, kde by som mohol slúžiť Bohu a ľuďom. Vtedy som s Božou milosťou a pomocou jedného dobrého priateľa našiel cestu k viere. Zažil som, ako Božia láska odstránila veľkú skalú z mojej duše a dala môjmu životu smer. V modlitbe a pomocou môjho duchovného vodcu som pochopil, že Boh ma nechcel viesť do rádu alebo ku kňazstvu. Mal som ľuďom sprostredkovať Boha cez umenie. Myslel som si, že najlepšie bude, ak zostanem sám, aby som sa tak mohol celkom venovať svojej úlohe.

Sáru som poznal už niekoľko rokov, pretože sme sa z času na čas stretávali na svätej omši. Keď som bol raz znovu spolu s ňou v jednom kostole, mal som zrazu silný dojem, že jedného dňa budeme obaja stáť spolu pred oltárom. Táto myšlienka ma tak zmiatla, že som hneď vstal a vyšiel z kostola. Určitý čas som sa vyhýbal kontaktu so Sárou, pretože s nikým som sa nechcel deliť o svoj život!“

SÁRA: „Francesco nezodpovedal mojim pred-stavám a nehodil sa do mojich plánov. No bol predsa len prvým človekom, ktorým som sa cítila byť pochopená, ktorý presne vedel, kedy čo potrebujem. V podstate mi bolo nepríjemné vedomie, že ma „prekukol“. Len pomocou jeho spontánnosti sa mi podarilo vyjsť zo svojho sveta a priateľiť sa s ním. Aj keď sme sa rokmi veľmi dobre spoznali, bola som neschopná povedať áno na celý život. Vo mne bol strach, že budem oklamaná, ako som to vo svojej mladosti bolestne zažila zo strany svojho otca.

V auguste minulého roka som si potom uvedomila, že sa musím rozhodnúť – aj z lásky k Francescovi. Jedného rána ma prekvapil s návrhom: *„Dnes som mal pocit, že by sme mali spolu ísť na Jakobovu púť do Santiaga de Compostela.“* Výnimočne som bez váhania súhlasila, pretože som cítila, že to tak malo byť, a chcela som predsa spoznať Božiu vôľu pre náš život. Na púti som každý deň dúfala, že nejakým spôsobom sa mi všetko ujasní. Avšak nič som nezažila, len sklamanie, že Boh mi nedal žiadnu odpoveď.

Aj vďaka jedinečnej okolnosti sme počas posledných dní našej púte spoznali taliansky manželský pár, ktorý nás pozval na svätú omšu dvoch mladých kňazov, P. Martina Máriu a P. Gabriele Máriu v krypte Baziliky sv. Jakuba. Celkom jednoducho môžem povedať len jedno: Bola to najkrajšia svätá omša v mojom živote. Keď sa mi dalo, chodila som denne na svätú omšu, ale nikdy som nebola tak hlboko dojatá. Hľadala som na kňazov a videla som v nich Ježiša, hoci obidvaja boli pre nás celkom neznámi. Ich slová boli také úprimné a tak zasiahli naše srdcia, že sme všetci plakali.

Po prvýkrát vo svojom živote som dokázala uveriť všetkému, čo kňazi povedali, a dokázala som veriť aj tomu, čo povedal Ježiš, pretože som cítila, že títo dvaja kňazi tomu tiež verili. V tom okamihu som dostala milosť bezvýhradne dôverovať Francescovi. Sám Ježiš vo mne uzdravil hlbokú ranu nedôvery a strachu.“

*Vedz, že moje Srdce
je milosrdenstvo samo.*

*Z tohto mora milosrdenstva sa vylievajú milosti na
celý svet.*

*Žiadna duša, ktorá sa ku mne priblížila, neodišla
bez útechy.*

*Všetka bieda sa rozplynie
v mojom milosrdenstve.*

Ježišove slová svätej sestre Faustíne